

י"ב מר חשוון תשפ"ז \ גיליון 490

בְּרֵאשִׁית - כָּךְ כָּךְ

הפטרה: "לְמַעַן תֵּאמַר יַעֲקֹב"

{ ישעיה ב' }

במוצאי שבת עוברים לשעון חורף.

לרפואה שלמה.

מיטלי בת עליזה
טליה אסתר בת אלינור
הרב אליהו רפאל בן סעדה
ינון יהודא חי בן ורד רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
רבי יוסף בן עישה
רבי יצחק בן ימנה
רחלי בת הניה.

השבת אנו נקרא בפרשה: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ מֵאַרְצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֵרָאָךְ". יש לדקדק בפסוק זה, שאומרו הכתוב לכאוי שלא כסדר. שהרי לפי סדר מנהגו של עולם, אדם יוצא תחילה מבית אביו, ואחר-כך הוא יוצא מעיר מולדתו, ורק אחר כך הוא יוצא מארצו. ומדוע אפוא שינה הכתוב את סדר הדברים ואמר: "לֵךְ לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך"? **תירוץ נפלא** על כך, מובא בשם ספר "שערי ישועה", עפ"י מה שאמרו חז"ל במדרש רבה: **"שמעי בת וראי והטי אוזנך ושכחי עמך ובית אביך"** (תהלים מ"ה). שפסוק זה נאמר על אברהם אבינו. וא"כ מעתה הכל יבא על מקומו בשלום. שהכתוב שאמר: **"לך לך"**, היינו שישכח ויעזוב את מולדתו ובית אביו. שכן בנוהג שבעולם, שמכיריו של האדם שהם רחוקים ממנו ואינו רגיל עמם הרבה, אזי הוא שוכח מהם מהר קודם לקרובים וכן שאר הקרובים שוכח הוא אותם קודם לבית אביו, ולכן אמר: **"לך לך מארצך"** היינו שקודם ישכח את בני ארצו, ואחר כך את מולדתו, ואחר-כך ישכח בית אביו, ובדרך זו ילך לארץ הקדושה כדי לעשות רצון אביו שבשמים ולהידבק בה' יתברך ובדרכיו. **ואמרו על כך משל נפלא:** משל לאדם אחד שהיו לו שלושה אהובים. האחד היה מתראה אותו לפרקים, פעם בשבוע, והשני היה מתראה אותו כל יום, והשלישי היה דבק עמו יום ולילה. לימים נתבע האיש הזה למשפט פלילי, ומכיוון שכן הלך לבקש רעיו ואהוביו שיבואו לעזרתו. הלך לאהובו הראשון וביקש ממנו לילך איתו אל בית המשפט. **השיב לו אהובו הראשון:** "אני איני יכול לילך עמך אלא עד סוף הרחוב של ביתך ולא יותר!" עזב אותו והלך לאהובו השני, שח לו את כל מה שאירע עמו וביקש ממנו שיבוא איתו למשפט. **והשיב לו אהובו השני:** "אני הולך עמך עד סוף החצר, פסיעה אחת לא יותר!" וכשהלך אל אהובו השלישי וסח לו דברים כהווייתם. **השיב לו אהובו השלישי:** אני איני זז ממקומי! התחיל הלה להצטער. והיה נאנח מקירות לבו ובוכה ואומר: "אלו הם אהובי שבטחתי בהם וביליתי את מיטב ימי ושנותיי עמם, הנה הם אינם עומדים לי בשעת צרתי!! עד שהוא עומד בבכייתו, בא אליו אדם אחד שהיה מכיר אותו ורואהו לעתים רחוקות. פנה אליו ושאל אותו: "תגיד לי אהובי! מה לך מצר? מה אירע לך?" סיפר לו הלה את צרתו, שהוא מוזמן למשפט שהוא ירא וחרד ממנו, ועוד סיפר לו את צרתו הגדולה וכל הדברים שאירעו עם שלשת אהוביו. אותו אדם אמר לו אל תדאג, אני אבוא אתך עד המשפט ואף אמליץ באזני השופטים דברים טובים בעדך. והיה האדם הזה תמה, ששלשת אהוביו לא הסכימו לבוא עמו והשיבו פניו ריקם, ואילו זה שלא היה נחשב בעיניו לאוהב, בא עמו ואף מליץ טוב בעדו.. **והנמשל הוא:** כי האדם יש לו שלושה אהובים: **האחד** הם רעיו ואהוביו שהם עמו לפרקים, **והשני** אשתו ובניו שהם תדירים עמו, **והשלישי** ממונו שהוא רץ אחריו ושומרו יומם ולילה. והנה בעת פקודתו, ביום שעליו להשיב את נשמתו ליוצרה, אין שום אחד מהם הולך עמו למשפט בפני בית דין של מעלה, והאדם מצטער על שלושתם שבילה ימיו עמם ואינם יכולים להצילו. אך יש אהוב אחד שהאדם לא היה מחשיבו לאהוב כי אם לפרקים רחוקים, ואלו המצוות והצדקות והמעשים הטובים שעושה בחייו לפרקים כשיזדמן לו ואינו רץ אחריהם, והוא חושב אותם לאינם אהובים. ובאמת הם הם העומדים להציל אותו בעולם העליון, כמו שנאמר (ישעיה נ"ח): **"והלך לפניך צדקך"**. שהמצוות מקדימות והולכות לפניו ומאירות הדרך ומליצות עליו יושר וזכות. **וזהו הרמז שמוזכר כאן בפסוק: "ויאמר ה' אל אברם" שהיא הנשמה. "לך לך מארצך" - שלא תאבד הזמן עם רעים אהובים בני ארצך "וממולדתך" זו אשתו ובניו שהם תולדותיו ואשתו שהיא מולידה לו, "ובית אביך" - זה ממונו, שיושרו מבית אביו. לפי שכל אלו השלושה, אין ראוי לאדם שידבק הרבה בהם, שאינם עיקר ביאתו לעולם בשבילם, אלא ילך לארץ הקדושה זו התורה, שידבק בה ובמעשים טובים ובצדקה שהם עומדים לו לעתיד לבוא. ובשכר זה יזכה ל - "ואעשך לגוי גדול" כמו שידוע שעל ידי המצוות נבראים מלאכים, והם כולם נקראים על שמו. וזהו: **"ואגדלה שמך - והיה ברכה" ... שבת שלום ומבורך.****

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	השבת	
19:15	18:35	17:23	ירושלים
19:12	18:36	17:39	תל אביב
19:13	18:35	17:31	חיפה
19:15	18:37	17:41	באר שבע
19:14	18:37	17:31	אילת



פתגם השבוע

"אהבת ישראל פירושו -
לאהוב יהודי בלי הבדל

אם הוא למדן או יהודי פשוט.
{ הבעל שם טוב }

לזרע של קיימא. אמן.
שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" העונש לגויים "

" אור החיים הקדוש "

" וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכש גדול: " (בראשית ט"ו)

מדוע נענשים האומות המצערות ישראל, והרי הם שלוחי הקדוש ברוך הוא???

רבינו האור החיים הקדוש שואל מדוע נענשו המצריים על שהשתעבדו בישראל, ולכאוף מדוע מגיע להם עונש הרי זה נגזר מה'.

ומתוך רבינו הקדוש 3 תירוצים, והוא מרמז אותם בפסוק שלפנינו:

תירוצ' א': היות שמחשבתם ומטרתם בשעבוד היה בדיוק היפך מרצון ה', שה' רצה שהשעבוד יביא אותם לעשיית רצון ה', והמצריים רצו שהשעבוד יביא אותם לעבור על רצון ה' יותר ממה שעברו קודם, ואילו הקב"ה רוצה שהייסורים יביאו אותם לעשות רצונו. ההוכחה לכך היא, שאם היהודים היו עובדים עבודה זרה במצריים, המצריים לא היו משתעבדים בהם, ומה שעינו ושיעבדו אותם, זהו בכדי שיעברו על רצון ה', ויהיו פטורים מעינוי ושיעבוד, ומכיוון שבני ישראל לא רצו לעבוד עבודה זרה, לכן ייסרו אותם המצריים. ובזה מפרש רבינו הקדוש את מה שכתוב בפסוק 'דן אנכי' שרק ה' יתברך שהוא יודע מחשבות, יודע שמטרתם הפוכה מרצונו.

תירוצ' ב': האומות 'מהדרין במצוות' ומוסיפים לשעבד יותר ממה שנגזר על היהודים, וזה הפשט 'וגם את הגוי' שמענישים אותם על ה'גם' שהוא לשון ריבוי, שהם מוסיפים לשעבד.

תירוצ' ג': הם נענשים על צער השכינה, כי בכל צער שיש ליהודי גם אם מגיע לו יש צער לשכינה הקדושה, וזה הפשט 'דן אנכי' שהוא מעניש אותם כל שמצערם את השכינה הנקראת 'אנכי'.



הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

זוגיות בפרשת השבוע

"חֲמִסִּי עֲלֶיךָ", מטיחה שרה אמנו כלפי בעלה אברהם, ואומרת זאת בכאב גדול! אבל בעצם למה? הרי היא בעצמה בקשה ממנו לשאת את הגר לאשה: "אִוְלִי אֶבְנָה מִמֶּנָּה!" אם כן על מה הטענה ומה טענתה? מצד אחד היא מרגישה עוול במה שהתרחש בבזיונה מצד השפחה, כי התכוונה רק להיבנות ממנה, אבל למעשה הפכה להיות ללעג וקלס אצל שפחתה, שהרתה מהר ולא כמו גבירתה! ועוד, שרה אמנו תמהה וכואבת: "למה התפללת רק על עצמך ולא גם עלי... למה אמרת להקב"ה רק אנכי הולך עירי ולא אמרת אנחנו?!!" היא מרגישה שנעשה לה עוול, באחריות בעלה אברהם: אני עזבתי את ארץ מולדתי ומשפחתי ובאתי אתך לארץ נכריה, ועכשיו שפחתי מזלזלת בי, ולך לא אכפת!!! למה אינך מגיב לה ולא מעמיד אותה במקומה? תאמר לה שלא תשכחי שאת בסך הכל שפחה של רעייתי ואסור לך לזלזל בה... תזכרי מניין באת!!! ומה עשתה הגר לשרה? זלזלה בה: "דקירות קלות של לעג וקנטור שאין בהן כדי להמית, אך יש בהן כדי להביא מחלה" כלשון הרש"ר הירש. ולכאורה מה זה קשור לאברהם? אולי שרה צודקת בתחושות העלבון שלה ובצער שעוברת, אבל חמסי עליך?! בעלי! אני סובלת בגללך? אתה הראש אתה אשם?... אם את נתת להגר את הקרדיט להיות אשה לאברהם, תישאי בתוצאות! אבל הנושא מלמד שהבעל הינו "אחראי" לכל מצבי-הרוח של אשתו! וגם כאשר אינו אשם ישירות, אבל מסגרת הנישואין גורמת לבני הזוג לראות האחד בשני את האחראי למצבי הרוח ולמה שעובר עליו. בפרט אצל הנשים! כי בעצם זה עולמה של האשה, להרגיש את בעלה כגורם לכל הטוב והמוטב שקורה לה בחיים. אולי משום שגזר הקב"ה "והוא ימשול בך", ומשום שהקב"ה חפץ ליצור בין בני הזוג קשר רוחני ורגשי עמוק, והאשה רואה את עצמה 'תלויה' במידה מסוימת בבעלה, כדי שהוא יתן דעתו עליה ולהיות ערני למצבי-הרוח שלה, ובכך להתקשר בקשר רוחני ועמוק. בלשון העם אומרים "תהיה שם בשבילה". קורה המון פעמים שהאשה מצפה מבעלה להגיב לסובבים אותה לטובתה, ולפחות להביע תמיכה: אתם אל תדברו כך על אשתי... אין לכם רשות להתבטאות כך עליה... אשתי מעל הכל ומעל כולם... וכדומה. לא להשאיר אותה בעת המצוקה להתמודד לבד. וכמו ששרה אמנו לא מכחישה את העובדה שנתנה את הגר לאברהם, אבל מצפה שהוא יעמיד אותה במקומה ולהגן בכך על כבודה של גברת הבית: **בהצלחה.**

לרפואה שלמה . אמן.
קסם לאה חיה בת אלה
ולהצלחת אשר בן
יהודית מלכה וב"ב.



הלכות - ילקוט יוסף הלכות נשיאת כפים .

מצות עשה מן התורה שהכהנים יברכו את ישראל בנשיאת כפים. וכל כהן שנמצא בבית הכנסת בעת שהחזן קורא "כהנים" בעת חזרת השליח צבור, ואינו עולה לדוכן לברך את ישראל, אף על פי שביטל מצות עשה אחת, הרי זה כאילו עובר על שלש מצות עשה, שנאמר, כה תברכו, אמור להם, ושמו את שמי על בני ישראל. וכל כהן שעולה לדוכן ומברך את ישראל, גם הוא מתברך, שנאמר ואברכה מברכין. ואפילו אם אין שם כהן אלא כהן אחד, אם קראו כהנים ולא עלה, הרי זה עובר בעשה כנו'.

במה דברים אמורים [שכהן שלא נשא כפיו כאילו עובר על ג' מצות עשה] אם היה הכהן בבית הכנסת בשעה שקראו כהנים, או אם אמרו לו לעלות או ליטול ידיו. אבל אם לא היה בבית הכנסת בשעה שהשליח צבור קרא כהנים, אינו עובר אפילו בעשה דכה תברכו. לפיכך כהנים שאינם יכולים לעלות לדוכן מסיבת חולשה או זיקנה מופלגת, יצאו מבית הכנסת בשעה שקורא החזן כהנים. ואף על פי שאחר כך יכולים לחזור מיד, מכל מקום כדי שלא יאמרו שהם פגומים נהגו שלא להכנס לבית הכנסת עד שיגמרו ברכת כהנים. אבל כהנים בריאים היוצאים לחוץ כדי שלא לברך, הם בכלל מה שאמרו, שכל כהן שאינו מברך אינו מתברך.

אולם כהנים שאינם ראויים לעלות לדוכן, כגון כהן שנשא גרושה, או כהן שהוא חלל וכדומה, ואפילו הפסולים מדרבנן, אינם צריכים לצאת מחוץ לבית הכנסת בשעה שהשליח צבור קורא כהנים, שהרי אין כוונתו אלא על הכשרים לישא כפיהם. ויש אומרים שהדין כן אפילו אין שם כהנים אחרים אלא אלה שחכמים פסלו. ומכל מקום כשאין בבית הכנסת כהנים

אחרים רק אלו הפסולים מדרבנן טוב שיצאו לחוץ קודם רצה. ונכון שהמקריא כהנים יכוין בדעתו שאינו קורא כי אם לראויים לנשיאת כפים, ואין בהם פיסול אפילו מדרבנן.

מצות נשיאת כפים היא מן התורה גם בזמן הזה שאין לנו בית המקדש ובטלה העבודה בבית המקדש.

יש אומרים שכשם שיש מצוה על הכהנים לברך את ישראל כך יש מצוה על הישראל להתברך מפי הכהנים. ויש חולקים.

מי שנאנס ולא התפלל בצבור, והפסיד ברכת כהנים וקריאת התורה, ויש בידו האפשרות ללכת ולשמוע ברכת כהנים, או קריאת התורה, יש אומרים שיש לו לשמוע קריאת התורה שנתקנה לחובת הצבור. ויש אומרים שיש לו להעדיף לשמוע ברכת כהנים, דשמא יש מצוה גם על הישראל להתברך מפי הכהנים, והוה ליה ספק במצוה דאורייתא.

המתפלל בבית כנסת שאין להם כהן, ורוצה לעבור למנין אחר שיש שם כהן כדי להתברך מפי הכהנים, מאחר וי"א שיש מצוה גם על הישראל להתברך מפי הכהנים, רשאי לעשות כן, אלא א"כ הוא משמש במנין הראשון כש"צ, או שהוא מזכה אותם לפני קריאת התורה בדברי תורה וכדומה, דבכהאי גוונא יש לו לוותר על מצוה יקרה זו, ולא לשמוע ברכת כהנים אפילו בקביעות, כדי לזכותם, וכבר נאמר, אם תוציא יקר מזולל, כפי תהיה.

אין נשיאות כפים בפחות ממנין, דהוי בכלל דברים שבקדושה שאינם נאמרים אלא במנין. והכהנים בכלל המנין, לפי שהכהנים גם הם בכלל הברכה, מדכתיב ואני אברכם, כלומר לכהנים. אבל קטן אינו מצטרף למנין,

כמו שאינו מצטרף למנין לחזרה ולקדיש.

לפיכך אם השליח צבור כהן, ואין שם כהן אחר, אם התיבה שעומד עליה השליח צבור סמוכה להיכל, באופן שאם ישא כפיו השליח צבור הכהן במקומו, כל העם יהיו לפניו, ויהיו בכלל הברכה, אין צריך שיעלה לדוכן דווקא, שאין הדוכן מעכב. אבל אם התיבה רחוקה מן ההיכל, באופן שחלק ניכר מן הצבור לא יהיו לפניו, ולא יהיו בכלל הברכה, יעלה לדוכן וישא כפיו. וגם זה הוא דווקא באופן שמתפלל מתוך הסידור, ומובטח לו שלאחר שישא כפיו יוכל לחזור לתפלתו ללא בלבול וטירוף דעת מאימת הציבור, אבל אם חושש שמא יבוא להטרד ולהתבלבל אם ילך לדוכן לישא את כפיו, ישא כפיו במקומו בתיבה, ואינו צריך לעלות לדוכן.

ישראל שמברך בנשיאת כפים בכוונת מצוה, עובר בעשה, שנאמר, דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל, אתם ולא זרים, ולא הבא מכלל עשה, עשה. ומכל מקום הורים שמברכים את ילדיהם בנוסח ברכת הכהנים, וכן רבנים המברכים את תלמידיהם, רשאים לסמוך את ידיהם על ראשם בשעת הברכה, ואפילו בשתי ידים זוכות כאחת, ואין להקפיד לברך דוקא ביד אחת בלבד, כי אין האיסור לזרים לברך את ישראל אלא כשעושים כן בכוונת מצוה, ובנשיאת כפים כדרך הכהנים, אבל בסמיכת ידים ושלא בכוונת מצוה, שפיר דמי, כי טוב בעיני ה' לברך את ישראל. וגם משום נשיאת שם שמים לבטלה אין לחוש, שהרי פסוקים הם בתורה, ורשאים לאומרם כהוייתם. ולכן מה שיש נוהגים לברך את החתן והכלה בעת החופה בפסוקים יברך ה' וישמרך וכו', אין בזה שום חשש איסור.



" הגאון הרב יהודה יהושע חיים צדקה זצ"ל "



כבודו רואה שזה טוב טלפון, אחרת איך היית מתקשר? ענה הרב- אם לא היה טלפון, הדלת לא הייתה נתקעת!!! כל ימיו היה ישן מוקדם, וקם לפני עלות השחר, לחבר את היום והלילה בלימוד תורה. אף שהיו מזמינים אותו לחתונה, היה מגיע והולך מוקדם לפני 21:00. אמר- אני את שלי עשיתי, זה שעושים את החופה מאוחר זה עניין שלהם, הקימה מוקדם יותר חשובה. בסוף ימיו היה מתפלל בבית כנסת קוביוף הסמוך לביתו. בבית ישראל. היה מוסר שיעור במשנה ברורה בין מנחה לערבית. והיה מקפיד להגיע לתפילה בנץ בדיוק 37 דקות לפני נץ החמה, (שזה זמן מדויק להתפלל בנחת), ולהגיע לעמידה בדיוק בנץ. פעם אחת השמש "משאלה" ע"ה, התחיל עקידה וקורבנות 40 דקות לפני הנץ, כשהגיע הרב וראה שהתחילו כבר, גער בשמש "למה מתחילים לפני הזמן, יגידו יהודה צדקה, מאחר לתפילה!!!!!! פעם אחת התייעץ עמו אברך, על מקום עבודתו של אשתו, שאולי יש שם חשש ייחוד. אף שהשאלה הייתה פשוטה בהלכה, הרב ברב ענוותנותו אמר- אתייעץ עם חכם בן ציון. פעם הגיע חייל וביקש מהרב ברכה שיהיה בחגים בבית ולא בשמירה בצבא. אמר הרב- התפלל אתה, אך היה זה בכדי לעודדו להתפלל. ואכן הרב התפלל על הבחור. וכאשר אכן השתחרר באופן פלאי מהתורנות בשמירה בחג, כשראה אותו הרב שמח, ואמר- נו, השתחררת בסוף... כמי שיש לו חלק בתפילות לעניין. הייתה לרב יראת שמים טהורה, והדבר היה ניכר בדרשותיו, ודברים היוצאים מן הלב היו נכנסים ללב.

הרב יהודה יהושע חיים צדקה נולד בג' בשבט תר"ע. ונפטר ב"ב בחשוון תשנ"ב. הרב נולד בירושלים לרב שאול ושמחה צדקה. הוא נקרא על שמו של סבו רבי יהודה סומך מבגדד והשם יהושע ניתוסף על פי חלום של אמו, השם חיים ניתוסף לו בימי חוליו. אמו של הרב יהודה צדקה היא בת אחותו של הרב יוסף חיים בעל ה"בן איש חי", פרחת. בילדותו התחנך בת"ת בני ציון ולאחר מכן המשיך בישיבת פורת יוסף. בשנת תרצ"ד נישא לפהימה בטאט. בשנת תרצ"ז בהיותו בן 27 מונה על ידי הרב עזרא עטיה למסור שיעורים בישיבת פורת יוסף, ובשנת תש"ל בהיותו בן 60 נתמנה רבי יהודה לראש הישיבה. התגורר בשכונת "גאולה", ובשנותיו האחרונות עבר לגור בשכונת "בית ישראל". כל ימיו דבק בתורת דודו זקנו הרב יוסף חיים בעל בן איש חי ונהג בכל ענייני ההלכה כמותו. **מתלמידיו:** בן אחותו הרב מרדכי אליהו, הרב עובדיה יוסף, הרב יהודה מועלם, הרב עמרם אזולאי, הרב ברוך בן חיים, הרב עזרא עדס, הרב בן ציון אבא שאול, הרב יוסף עדס, ועוד אלפי תלמידים. בשנת תשל"ט נפטרה אשתו ונשא אישה בשנית את תמר (לבית סודרי), בתו של מימון סודרי שהיה השמש בישיבת פורת יוסף בעיר העתיקה. הרב מסר נפש כל ימיו על חינוך ילדי ישראל ואף עודד והקים יחד עם הרב עובדיה יוסף זצ"ל את רשת החינוך התורני. ומספרים שפעם כאשר הגיע אליו ראש ישיבה שרוצה לסלק תלמיד, אמר לו התענית על הבחור? איך אתה יכול להוציא בחור מבלי להתענות עליו, הלוא זה ממש פיקוח נפש, שלו ושל כל הצאצאים אחריו. פעם הגיע אליו אברך שהתמנה להיות רב שכונה, לקבלת ברכה. אמר לו- אמור לי- בשכונה שקיבלת ישנם ילדים שאינם בתלמוד תורה? אם כן עכשיו עליך לדאוג להכניס את כולם לת"ת. וכי שררה קיבלת? עבדות קיבלת!!! למד במשך שנים רבות חברותא בקבלה יחד עם הרב ששון מזרחי המקובל, והצדיק הנסתר. כאשר היה מגיע תלמיד, היו מכסים את ספר הקבלה, ומראים כלפי חוץ גמרא. כאשר התחתן אשתו ביקשה שיקנה מקרר. אמר לה- ספר תורה אין (ועתה כתבו לכם את השירה, זה חיוב על כל יהודי לכתוב ספר תורה) ואת רוצה שאקנה מקרר?!! חסך הרב במשך שנים, הכניס ס"ת לביהכ"נ ולאחר מכן קנה לבית מקרר. לרב לא היה טלפון בבית שנים רבות. בני משפחתו הפצירו שיזמין טלפון. אמר להם, למה אני צריך טלפון? ענו שזה טוב. לאחר שנענה, יום אחד כשקם להתפלל בנץ, נתקעה ידית הדלת ולא הצליח לצאת לתפילה בזמנה. התקשר לחתנו הרב יעקב שיכנזי שגר בשכונת, וביקש שיבוא לסייע בידו לפתוח את הדלת. הלה הגיע ופתח. לאחר התפילה אמר החתן- רבינו,



ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556